

STRUCTURI DE TEMATIZARE CU INFINITIVUL ÎN LIMBA ROMÂNĂ¹

ISABELA NEDELCU

Universitatea din București

Institutul de Lingvistică „Iorgu Iordan – Al. Rosetti”, București

1. Preliminarii

Prin tematizare (sau topicalizare), un anumit component (nominal) al enunțului este așezat în poziția de tem /topic. Procedeul de natură sintactică prin care se obține tematizarea îl reprezintă deplasarea la stânga a respectivului component (apud DSL). Detașarea componentului nominal se realizează fie prin izolarea acestuia din punct de vedere sintactic și fonetic de restul enunțului (1), fie fără ca nominalul să fie izolat fonetic și sintactic² (2):

- (1) a. *Serviciul – nu vreau să mă gândesc acum la el*
 b. *Cât despre serviciu, nu vreau să mă gândesc acum la el*
- (2) *La serviciu nu vreau să mă gândesc*

În primul caz, se vorbește de tematizare forte, iar în al doilea caz, de tematizare slabă. Uneori, tematizarea este marcată prin anumite unități deosebite formate dintr-o prepoziție/grupare prepozițională (cvasi)locuțională, urmată de un nominal cel mai adesea: *de*, *cât despre*, *în legătură cu*, *legat de* etc.

2. Două tipuri de tematizare

Tematizarea slabă se realizează prin simplă schimbare a topicii, pe când tematizarea forte este însăși de anumite modalități sintactice sau lexicosintactice³.

2.1. Tematizarea slabă (prin schimbarea topicii)

Tematizarea slabă este ilustrată prin structuri cu infinitivul atât din limba veche, cât și din limba actuală. Astfel, în limba veche, se înregistrează tiparul de tematizare constând în simplă dislocare a infinitivului și a zonei lui în poziția frontală a frazei:

¹ Această lucrare a fost realizată în cadrul proiectului „Valorificarea identităților culturale în procesele globale”, cofinanțat de Uniunea Europeană și Guvernul României din Fondul Social European, prin Programul Operațional Sectorial Dezvoltarea Resurselor Umane 2007–2013, contractul de finanțare nr. POSDRU/89/1.5/S/59758.

² În unele interpretări, prin tematizare se înțelege numai deplasarea la stânga a componentului nominal, fără ca acesta să fie izolat fonetic și sintactic de restul enunțului.

³ Pentru distincția tematizare slabă vs tematizare forte și pentru modalitățile de marcarea a celor două tipuri, vezi GALR II (2008: 913–921).

- (3) *C a mearge pedestri dup el i f r bucate a r bda atâta, mult i mare credin era* (Coresi, *Carte cu înv tur*)
- (4) *Iar de-a mâncarea i de-a bearea i a ne îmbr cà noao nu ap r Domnul* (Coresi, *Carte cu înv tur*)
- (5) *C ce de a-i creade i de a nu-i creade nu iaste mare gre eal* (Constantin Cantacuzino, *Istoriia râi Rumâne ti*)

Tiparul evideniat în exemplele (2)–(5) corespunde *tematiz rii slab* (vezi Pan Dindelegan 2003, DSL). Acest tipar se poate întâlni și în limba actuală :

- (6) *Nici a citi nu poate* (www.superzed.ru)
- (7) *A iubi nu trebuie să tii cum, a iubi este un sentiment care nu poate fi redat* (www.tpu.ro)

Tematizarea de acest tip se poate realiza și prin propoziții infinitivale :

- (8) *i nici ce mânca nu mai aveam* (conexiuni.net)
- (9) *Ce mânca vă de eu bine că ai, fără meu* (I. Creangă, *Amintiri din copil rie*)¹

2.2. Tematizarea forte

Tematizarea forte se realizează fie folosind anumite morpheme lexicoco-sintactice, fie prin structuri în care verbul se repetă la o altă formă (i.e. structurile cu infinitiv și cu supin).

2.2.1. Tematizarea forte realizată cu ajutorul morfilor lexicoco-sintactice

Acest tip de tematizare este ilustrat de exemple precum:

- (10) *Cât despre a citi cartea pentru a doua oară, sincer îți zic că nici prin cap numiți trece să o mai fac* (www.tomatacusufita.com)
- (11) *În ce prive te a citi DVD-uri din orice zonă, la calculator totul este din soft* (www3.agora.ro)

În exemplele (10)–(11), morfurile tematizării forte sunt *cât despre*, *în ce prive te*. La aceste elemente se pot adăuga: *în legătură cu*, *legat de*, *referitor la*, *dacă* și *vorba de* etc.

Structuri similare de tematizare conținând un infinitiv se întâlnesc și în alte limbi românești, cum se vede în exemplele:

- (12) fr. *Quant à proposer un co-financement, c'est utopique, pour ne pas dire autre chose* (veloptimal.com)
- (13) it. *In quanto a leggere „Repubblica”, lo faccio ogni santo giorno, ma certo non con la mente geniale di un professionista* (www.rosalio.it)

2.2.2. Tematizarea forte realizată prin infinitiv

2.2.2.1. Acest tip de tematizare se întâlnește numai în limba veche¹:

¹ Exemplul din Ion Creangă este menționat și de Nemu (2012) pentru ilustrarea tematizării prin infinitiv.

- (14) *Ce a zice ei c nu suntem gre i i, nu puteă s zic* (Coresi, *Carte cu inv tur*)
 (15) *Iar a o cheltui nu o cheltuir amândoi într-un chip* (Varlaam, *Cazania*)
 (16) *Iar Ghica Vod s-au spus de unde este de locul lui, iar a cunoa te pre vizirul nu-l cuno tea* (I. Neculce, *Letopise ul rii Moldovei*)

Este interesant că structura cu tematizare coninând infinitivul se mai întâlnește totuși în texte din prima jumătate a secolului al XIX-lea. Am întâlnit-o într-un text de descântec (reprezentând o copie)², text care, cum se poate observă, conservă structuri arhaice:

- (17) *A junghiuă înjunghiiatu-l-au, a s pa s patu-l-au, a ustura usturatu-l-au* (*Descântecele manuscrise române ti*)

Tematizarea prin infinitiv apare și în structuri în care verbul (la infinitiv, supin sau subjonctiv), din a doua parte a construcției, reprezentând suportul semantic al unui predicator complex, nu este lexicalizat după operatorul modal (18) sau aspectual (19):

- (18) *Veni i nu la osp ul lui Artaxerx, împ ratul pementesc, carele putu osp ta numai voivozii i boiarii s i, numai oamenii unii cet i, iar a face pre vr-unul din ii împ rat sau a- împ r i cu nu i împ r iia sa nu putu , temându-se de sc deare i de s r ciia sa* (Varlaam, *Cazania*)
 (19) *Iar a zugr vi, el n-au apucat , ci apoi s-au zugr vit cu porunca lui Neagoe-vod , cu v psele i cu aur* (*Letopise ul Cantacuzinesc*)

Elipsa verbului suport este posibilă și în alte construcții cu tematizare, coninând propoziții relative cu infinitiv sau cu subjonctiv ((20)–(21)) sau grupuri (formate din verbă și substantiv) care se pot construi cu infinitivul, supinul sau subjonctivul (21):

- (20) *Iara a sta împotriva o tiloe ce-i venia asupra, nu era cum , neavând nici oaste gata i ara toata cu ura i gata de lucru noou, ca Orheiul, ce era capete, era tot de-a lui tefan logofatul* (M. Costin, *Letopise ul rii Moldovei*)
 (21) *A r spunde n-am vreame , a fugi n-am unde* (Varlaam, *Cazania*)

2.2.2.2. Tiparul de tematizare forte coninând infinitivul este regular sibil în italiană ((22)–(25))³ și în aromână ((26)–(29)):

- (22) *Mangiare, non vuole mangiare niente* (apud Salvi, Vanelli 2004)
 (23) *Dormire, dormo poco* (apud Maiden, Robustelli 2007)
 (24) *Dispiacere, non mi dispiacete* (apud Renzi 1995)
 (25) *Potere, potrò certamente* (apud Renzi 1995)
 (26) *Ti mâcare, fi orlu mâc gîne* (apud Capidan 1932)

¹ Asan, Vasiliu (1956: 110) arată că infinitivul cu funcție de circumstanțial de relație se întâlnește foarte rar în limba veche și că „această construcție nu să mențină, deoarece nu era suficient de clar”.

² Despre datarea textului, vezi Timotin (2010).

³ În italiano, și participiul poate fi dislocat: *Partito, non è partito di certo* (apud Salvi, Vanelli 2004: 310).

- „De mâncat, b iatul m nânc bine”
- (27) *Ti dizñirdari, tata nu nâ dizñird* (DIARO)
„De dezmirerdat, tata nu ne-a dezmirerdat”
- (28) *Ti dizgrupari, u dizgruparâ dupâ unu anu, s-veadâ di i muri* (DIARO)
„De dezgropat, au dezgropat-o dup un an, s vad din ce a murit”
- (29) *Ti dureari, nu mi doari multu (mâna/suflitlu)¹* (DIARO)
„De durut, nu m doare mult”

A a cum arat Avram (2007 [2005]: 171), în limbile romanice, infinitivul din structurile de acest fel este fie f r prepozi ie ((30)–(33)), fie cu prepozi ie ((34)–(35)):

- (30) it. *Mangiar, mangio poco*
 (31) ret. *Teméi m temi*
 (32) sp. *Él, saber, no lo sabe*
 (33) port. *Eu cantar cantava bem.*
 (34) it. *Per vedere, no ho visto niente*
 (35) fr. *Pour me soigner elle m'a soigné*

2.2.2.3. În român , tiparul de tematizare forte cu infinitivul a fost înlocuit de tiparul cu supin, analizat de Pan Dindelegan (2003) și de Avram (2007 [2005])²:

- (36) *De v zut, am v zut destule*

Înlocuirea infinitivului din limba veche cu supinul era fireasc , aceasta producându-se și în alte contexte. În exemple precum cele de mai jos, în care se utilizează infinitivul lung, în limba actual , s-ar utiliza supinul³:

- (37) *Dzioa de-a prima va fi sfânt i s rbatoare i a aptea dzi iar cu aceaia s rbatoare va fi cinsti , nice un lucru nu facere i într-însele, f r de-acealea carele-s de-a mâncarea tuturor sufletelor, numai aceasta pute i face pre ni totele voastre (Palia de la Or tie)*
 (38) *Desc lecar în Rahidim, acolo n-avea n rodul ap de-a bearea (Palia de la Or tie)*
 (39) *Iar ei deaca v dzur c le bate vânt bun de-a meargerea c tr locul de unde era ei, sv tuir s marg la locul s u (Varlaam, Cazania)*

În aceast idee, Diaconescu (1977: 135) arată că din structurile cu infinitiv din Budai-Deleanu, „ iganiada”, au rezultat cele cu supin:

¹ Exemplele (27)–(29) sunt preluate de Pan Dindelegan (2003: 159) din DIARO.

² Pe lângă structurile de tematizare cu infinitiv și cu supin, Avram (2007 [2005]: 167) semnalează și existența tiparului de tematizare prin subjonctiv, la începutul secolului al XVIII-lea: *S mai zic ei ceva, nimic n-ai mai zis (Cronica anonim)*, tipar care se regăsește în limba populară actuală .

³ Brâncu (2007 [1967]: 172) arată că „dat fiind faptul că în româna din secolul al XVI-lea, în care infinitivul cu valoare verbală propriu-zis este larg folosit, supinul ca verb, adică urmat de un complement direct, nu există, e foarte probabil că aparțină valorii verbale a supinului și fie o consecință a procesului de dispariție a infinitivului (prin substantivizare sau înlocuirea lui cu subjonctivul)”.

- (40) *e de a râde > e de râs*
 (41) *'e d a s teme > e de temut*

Nu trebuie să se deduc din cele spuse că tiparul de tematizare forte con înănd supinul era absent din limba veche. Tiparul de tematizare cu supin este semnalat de Frâncu (2009: 369) în perioada 1640–1780 (mai cu seamă spre sfârșitul perioadei):

- (42) *M car c de omorât nu i-au omorât p nimeni (Anonimul Brâncovenesc)*
 (43) *De murit voiu muri (ms. 1151 din BAR)*

Dacă tiparul cu tematizare prin infinitiv nu se mai folosește în limba actuală, în schimb, el continuă să existe în subdialectul maramureșean, cum o dovedesc exemplele¹:

- (44) *A durmi nu pot dormi*
 (45) *A se cununa se pot cununa oricând*
 (46) *A vedea nu vede*

3. Interpretarea infinitivului din structurile de tematizare

Prin structura cu tematizare forte, se exprimă un subtip de circumstanțial de relație². Acest subtip de circumstanțial de relație este caracterizat prin legătură slabă cu restul enunțului, izolare prozodică, raportare la întreaga propoziție, nu la un grup sintactic, ocuparea unei poziții frontale de focalizare (apud GBLR 2010: 557).

În structura cu tematizare forte, infinitivul are rolul de a introduce o temă nouă de discurs (exemplele (14), (15), (16), (17)). Acest rol este semnalat adesea de un conector transfrastic: *ce* (14), *iar* ((15)–(16))³.

A ezarea în poziție de temă/topic arată că infinitivul și supinul au valoare nominală⁴. În această poziție, ele introduc sau reiau tema de discuție, de regulă, pentru a se aduce un element nou⁵. Tema este anunțată de o marcă lexicosintactică (de tipul celor amintite mai sus: *legat de*, *cât despre*, *în ceea ce privește*) sau de o prepoziție. Este adevărat că prepozițiile *a* și *de* au cunoscut un proces de abstractizare îndelungat, în urma căruia au devenit morfeme, însă se poate spune că, în astfel de structuri, ele își pot străpechi valoarea de prepoziție în combinație cu infinitivul, respectiv supinul.

¹ Exemplele (44)–(46) sunt preluate de Avram (2007 [2005]: 166) din *Tratatul de dialectologie românească*.

² Pentru descrierea celor două subtipuri de circumstanțial de relație, ilustrate prin exemple ca *E bolnav pshihic*, respectiv *De s n toasă, este s n toasă*, vezi GBLR (2010: 557–561).

³ Despre rolul conectorilor adversativi de anunț și perspectivă nouă de abordare a temei în discuție, o temă nouă de discurs sau revenirea la o temă anterioră, vezi GALR II (2008: 770).

⁴ În analiza tiparului de tematizare forte con înănd supinul, Pan Dindelegan (2003: 160) arată că supinul dintr-o construcție precum *De cules, l-am cules, cu maini specializate și cu oameni pricepuți, dar...*, „este, ca mod de conceptualizare a aciunii/stării, mai aproape de *nominalele abstracte* decât *cele mai tipice*, gradul său de nominalizare fiind mai înalt”, arată autoarea, decât într-o construcție cu tematizator de tipul *cât despre* + supin nominalizat precum *Cât despre culesul porumbului toamna, cu maini specializate, de către oameni pricepuți, astăzi este o caracteristică a timpurilor moderne*.

⁵ Exemplul *Te-ai pregătit pentru examen? – De pregătit, m-am pregătit, dar am emori mari* ilustrează această situație.

Marca de tematizare (tematizatorul) în construcțiile cu tematizare este, cum s-a arătat, o prepoziție (Pan Dindelegan 2003, Porhiel 2005). De aici rezultă că supinul, ca și infinitivul au nevoie de o prepoziție: *de*, respectiv *a*.

Se poate susține că *de* asociat cu supinul este prepoziție, doar fiind faptul că *de*, în structuri de tematizare similare cu cele cu înăndărtitul, se poate combina cu un substantiv (47) sau un adjecțiv (48) ori un adverb (49)¹:

- (47) *De coleg, mi-e coleg, dar lucrările la proiecte diferite*
- (48) *De inteligent, e intelligent*
- (49) *De corect, scrie corect*

Substantivul, ca și adjecțivul și adverbul din astfel de construcții ((47)–(49)) reprezintă topicul (tema), definit drept „cadru nominal” sau „aboutness”/„à-propos” (vezi Prévost 2003 în bibliografia). Se poate considera că, în asemenea construcții, adjecțivul și adverbul, având utilizare metadiscursivă, capătă valoare nominală.

Pentru valoarea de prepoziție a lui *a*, care se construiește cu infinitivul, trebuie de asemenea avut în vedere că *a* avea în limba veche statut de prepoziție (initial cu sens locativ, apoi cu sens final)², cum se vede și în exemplele:

- (50) *i judecata să le fie în aria lor, să-i judece domnul cu svatul râi lor, să nu iasă a se judecarea într-altă parte (Documente însemnări române din sec. XVI)*
- (51) *„Nu venii să osândesc lumea, ce să spui săcile lumea; nu venii a chema de repede, ce să poată să îl pocăi în!”* (Coresi, *Carte cu învățătură*)

O posibilă explicație a pierderii tiparului cu tematizare forte este aceea că *a* să fie gramaticalizată în combinație cu infinitivul și a devenit morfem al acestuia.

Faptul că tiparul de tematizare forte cu infinitiv are nevoie de o prepoziție se vede și într-un exemplu ca (52), preluat de la Diaconescu (1977: 77), unde infinitivul lung cu valoare substantivală este precedat de *de*:

- (52) *i de în elegere-i nicidinioară nu în elegem* (Coresi, *Carte cu învățătură*, apud Diaconescu 1977: 77)

Este relevant pentru necesitatea apariției prepoziției și faptul că circumstanțialul de relație exprimat prin infinitiv lung nominal folosinte, în alt tip de context decât cel cu tematizare forte, prepoziția *a*:

- (53) *Orb nărocul la suia și lunecaș a sătare la un loc, grabnic și de sărgornitor la coborâră* (M. Costin, *Letopisele Țării Moldovei*)

¹ Aceeași idee este menționată în GALR I (2008: 522): „*De*-ul, de către obligatoriu, nu este legat de forma de supin, ci de rolul său de tematizator, prepoziția părându-se și în afara construcției cu supinul, indiferent de tipul de predică pe care este tematizat. Același *de* apare pentru tematizarea unor predicări adjecțivale, adverbiale sau nominale”.

² De altfel, circumstanțialul relațional poate fi introdus și prin altă prepoziție, la originea locativă, și anume *la*: *I-a întrecut pe toată la învățătură*.

La fel ca în cazul tiparului cu supin (Pan Dindelegan 2003: 158–159), infinitivul cu *a* este specializat pentru tematizarea forte a unei predice și verbale. Pierderea acestui tipar se explică, pe de o parte, prin înlocuirea infinitivului cu supinul sau cu subordonativul¹, pe de alt parte, prin restrângerea utilizării prepozitori iesi *a*. În limba actuală prepozitia *a* se mai folosește, rar, în construcțiile comparative:

- (54) *Miroase a tei*
- (55) *Calc a pop*

În rest, *a* gramaticalizat se utilizează pentru marcarea relațiilor cazuale de genitiv sau de dativ:

- (56) *Au luat mă suri împotriva a trei angajați*
- (57) *Datorită ceea ce mă învăță, am reușit să fac acea lucrare*

Dacă în română tematizatorul *a* de la infinitiv este obligatoriu, în alte limbi române, infinitivul poate apărea în astfel de structuri fără nicio marcă (fără nicio prepozitie), cum arată exemplele date de Avram (2007 [2005]: 171), pe care le relămătăcăm aici:

- (30) it. *Mangiar, mangio poco*
- (31) ret. *Teméi mă temi*
- (32) sp. *Él, saber, no lo sabe*
- (33) port. *Eu cantar cantava bem*

Construcția din română cu tematizare forte prin infinitiv precedat de prepozitia *a* nu se apăra, cum arătat, iar faptul că *a* care însă este infinitivul s-a gramaticalizat (a devenit marca infinitivului) este probat de asocierea altui tematizator cu infinitivul, ca în exemplele date anterior:

- (10) *Cât despre a citi cartea pentru a doua oară, sincer îmi zic că nici prin cap nu mi trece să o mai fac* (www.tomatacusufita.com)
- (11) *În ce privește a citi DVD-uri din orice zonă, la calculatoare totul este din soft* (www3.agora.ro)

În tiparele de tematizare forte (vezi *supra*, **2.2.1**, **2.2.2**), componentul din stânga, din poziția de temă /topic, este utilizat metadiscursiv (funcționează ca un citat, reprezentând elementul despre care se vorbește). Acest component – complementul tematic – este introdus printr-un tematizator: prepozitie sau grupare prepozitională cu statut (cvastilocalional). Prin urmare, grupul cu centru infinitiv din structurile discutate funcționează ca un citat (ceea ce înseamnă că, în utilizare metadiscursiv, are valoare nominală), iar, în interiorul grupului, infinitivul să streame capacitatea de a primi subordonată de tip verbal, cum este complementul direct în exemplul:

¹ Este de remarcat exemplul cu subordonativ dat de Avram (2007 [2005]: 167), de la începutul secolului al XVIII-lea, din *Cronica anonimă muntenescă*: *Să mai zic că ceva, nimic nu au mai zis, fără decât că: grei și suntem, Doamne, grei și că veți voia Mării [i]tale.* Tot Avram (2007 [2005]: 167) citează exemple similare din limba populară actuală, preluate din Magdalena Vulpe (1980: 225): *Să le mai scape / dăbia le-a să pată, Când mă uit eu în spatele meu să mai fie că elul / nu mai era, să boga și [...] nu ne îneară iarna la ei [...] să ne ie ei, Ca să facă a batjocură de noi / nu prea făcea.*

(58) *A cunoa te pre vizirul nu-l cuno tea* (I. Neculce, *Letopise ul rii Moldovei*)

4. Concluzii

Infinitivul în român apare în două tipare de tematizare: slab și forte. Structurile cu tematizare slab sunt atestate atât în limba actuală, cât și în limba veche, pe când cele cu tematizare forte (fără mărci lexicosintactice) se întâlnesc numai în limba veche. Există tiparul de tematizare forte cu infinitiv apropiat limba română, prin stadiul ei vechi, de alte limbi în stadiul actual. În română, infinitivul din structurile de tematizare este obligatoriu însă și de *a*, care în limba veche avea statut de prepozitie, statut pe care l-a pierdut, *a* devenind morfem al infinitivului. Tiparul de tematizare forte are nevoie de o prepozitie, iar acesta nu se mai întâlnește în momentul în care *a* nu mai are valoare de prepozitie, ci este morfem.

SURSE

- Constantin Cantacuzino, *Istoria răi Rumânei*, ediție critică, studiu filologic, studiu lingvistic, glosar și indice de nume proprii de Otilia Dragomir, București, Editura Academiei Române, 2006.
- Ion Creangă, *Amintiri din copilărie*, Chișinău, Litera, 2007.
- Diaconul Coresi, *Carte cu învățătură* (1581), publicat de Sextil Pușca și Alexie Procopovici, vol. I, București, Atelierele Grafice Socec & Co., Societate Anonimă, 1914.
- Miron Costin, *Letopisele lui Mihai Viteazul*. *De neamul moldovenilor*, ediție îngrijită de P. P. Panaitescu, Repere istorico-literare de Aurora Slobodeanu, seria „Patrimoniu”, București, Editura Minerva, 1979.
- DIARO, 1997, Caragiu Marius, Matilda, *Dicționar aromân (macedo-vlah)*, A–D, București, Editura Enciclopedică.
- Documente și însemnări românești din secolul al XVI-lea, text stabilit și indice de Gh. Chivu, M. Georgescu, M. Ioniță, Al. Mare, Al. Roman Moraru, București, Editura Academiei Române, 1979.
- Internet.
- Ion Neculce, *Letopisele lui Mihai Viteazul. O carte de cuvinte*, text stabilit, glosar, indice și studiu introductiv de Iorgu Iordan, ediția a II-a, revăzută, colecția „Scriitori români”, Editura de stat pentru literatură și artă, București, 1959.
- Palia de la Orătie* (1581–1582), ediție îngrijită de Viorica Pamfil, București, Editura Academiei, 1968.
- Emanuela Timotin, 2010, *Descântecele manuscrise românești* (secolele al XVII-lea – al XIX-lea), București, Editura Academiei Române.
- Varlaam, *Cazania*, București, Fundația pentru literatură și artă, 1943.

BIBLIOGRAFIE

- Asan, Firușa, Laura Vasiliu, 1956, „Unele aspecte ale sintaxei infinitivului în limba română”, în *Studii de gramatică*, vol. I, București, Editura Academiei Române, p. 97–113.
- Avram, Mioara, 1960, *Evoluția subordonării circumstanțiale cu elemente conjunctivale în limba română*, București, Editura Academiei.
- Avram, Mioara, 2007 [2005], „Forme verbale cu funcție circumstanțială de relație în construcții tautologice în limba română”, în *Studii de sintaxă a limbii române*, București, Editura Academiei Române, 165–175.
- Brâncuș, Grigore, 2007 [1967], „O concordanță gramaticală româno-albaneză: modul supinator”, în *Studii de istorie a limbii române*, București, Editura Academiei Române, 167–173.
- Capidan, Th., 1932, *Aromânia. Dialectul aromână*, București, Monitorul Oficial și Imprimeriile statului, Imprimeria Națională.
- Diaconescu, Ion, 1977, *Infinitivul în limba română*, București, Editura Științifică și Enciclopedică.

- DSL, 2001 – Bidu-Vrăceanu, Angela, Cristina Cîrstea, Liliana Ionescu-Ruxandoiu, Mihaela Manca, Gabriela Pan Dindelegan, *Dicționar de tipuri de ale limbii*, București, Nemira.
- Frâncu, Constantin, 2009, *Gramatica limbii române vechi (1521–1780)*, Casa Editorială Demiurg, Iași.
- GALR 2008 – Guțu Romalo, Valeria (coord.), *Gramatica limbii române*, vol. I – *Cuvântul*, vol. II – *Enunțul*, București, Editura Academiei Române.
- GBLR 2010 – Pan Dindelegan, Gabriela (coord.), *Gramatica de bază a limbii române*, București, Editura Univers Enciclopedic Gold.
- Maiden, Martin, Cecilia Robustelli, 2007, *A Reference Grammar of Modern Italian*, Second Edition, London, Hodder Arnold.
- Manoliu-Manea, Maria, 1993, „Aspectul diatetăzii în formele nominale ale verbului. Supinul românesc versus infinitivul romanic”, în *Gramatică, pragmasemantică și discurs*, București, Editura Litera, p. 103–114.
- Nemțu, Alina-Paula, 2012, *Ipostaze ale tematizării prin forme verbale nepersonale*, document disponibil pe site-ul www.upm.ro.
- Pan Dindelegan, Gabriela, 2003, „Un tipar sintactic de «tematizare forte»: De văzut, am văzut destule”, în *Elemente de gramatică. Dificultăți, controverse, noi interpretări*, București, Humanitas, p. 151–164.
- Porhiel, Sylvie, 2005, „Les marqueurs de thématisation: des thèmes phrasiques et textuels”, *Travaux de linguistique*, 2, no. 51, p. 55–84.
- Prévost, Sophie, 2003, „Les compléments spatiaux: du topique au focus en passant par les cadres”, *Travaux de linguistique*, 2, no. 47, p. 51–77.
- Renzi, Lorenzo (ed.), 1995, *Grande grammatica italiana di consultazione*, vol. III, Bologna, Il Mulino.
- Rusu, Valeriu (coord.), 1984, *Tratat de dialectologie românească*, Craiova, Scrisul românesc.
- Sala, Marius (coord.), 2001, *Encyclopédia limbii române*, București, Univers Enciclopedic.
- Salvi, Giampaolo, Laura Vanelli, 2004, *Nuova grammatica italiana*, Bologna, Il Mulino.
- Vulpe, Magdalena, 1980, *Subordonarea în frază în dacoromână vorbită*, București, Editura științifică și Enciclopedică.

TOPICALIZED INFINITIVES IN ROMANIAN

(Abstract)

This paper describes the weak and strong topicalization infinitival structures in Romanian. Special attention is paid to the strong topicalization structure in the old language. Starting from the data in the old language, the author claims that *a* in topicalizations is a preposition, similar to *de* in the supine topicalization. This preposition functions as a marker of topicalization.